

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 226/2015
10.03.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.К. и др, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених: Ж.К., Н.К. и А.К., адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 1640/12 од 02.04.2014. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 211/14 од 08.10.2014. године, у седници већа одржаној 10.03.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених: Ж.К., Н.К. и А.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 1640/12 од 02.04.2014. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 211/14 од 08.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 1640/12 од 02.04.2014. године окривљени: Ж.К., Н.К. и А.К. оглашени су кривим због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ за које им је суд изрекао условне осуде тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по шест месеци које се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не учине ново кривично дело. Истом пресудом окривљени су обавезани да суду солидарно накнаде трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, те су обавезани да оштећеном М.К. солидарно плате нужне трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 211/14 од 08.10.2014. године делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљених: Ж.К., Н.К. и А.К., преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву К 1640/12 од 02.04.2014. године, само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка на име награде пуномоћника оштећеног, тако што је Виши суд у Ваљеву обавезао окривљене да на име трошкова кривичног поступка оштећеном М.К. солидарно исплати износ од 71.000,00 динара, у року од 15 дана, од дана доношења другостепене пресуде,

под претњом извршења, док је жалба браниоца окривљених у преосталом делу обијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених: Ж.К., Н.К. и А.К., адвокат В.П. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда одредаба члана 447. став 2. и члана 460. став 1. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји захтев, те да донесе пресуду сходно одредби члана 492. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП-а, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП-а, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП-а, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених: Ж.К., Н.К. и А.К., адвоката В.П., није изричито указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, већ је указано на повреде одредаба члана 447. став 2. и члана 460. став 1. ЗКП-а, које не представљају законом прописане разлоге за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те је захтев поднет због наведених повреда закона одбачен као недозвољен.

Наводима у захтеву браниоца окривљених Ж.К., Н.К. и А.К.: да није тачно да је део исказа оштећеног М.К. сагласан налазу и мишљењу вештака; да оштећени М.К. ни у истрази ни на главном претресу није изјавио да су га окривљени ударали отвореним шакама; да је физички немогуће да три лица истовремено једним ударцем нанесу тешку телесну повреду оштећеном ... се суштински побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, односно одредба члана 440. ЗКП-а, што одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а није предвиђени разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за

заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**